

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 334

гр. К., 27.09.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – К. в закрито заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Ал. Александров

като разгледа докладваното от Пламен Ал. Александров Гражданско дело № 20225100100049 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК.

Постъпила е молба с вх. № 2333/19.08.2022 г., подадена по електронна поща от адв. Н. Й. от АК – Р., в качеството ѝ на пълномощник на ищеца К. А. Х., с която моли да бъде изменено решение № 154 от 04.08.2022 г. в частта за разноските, като се осъди ответника Х. А. Ю. да заплати на ищеца направените от него разноски в размер на 1 820 лева.

В срока по чл. 248, ал.2 ГПК е постъпил отговор от насрещната страна Х. А. Ю., чрез представител по пълномощие, с който същият излага съображения за недопустимост и неоснователност на молбата.

По направеното искане, съдът съобрази следното:

С решение № 154 от 04.08.2022 г., постановено по гр. д. № 49/2022 год., Окръжен съд – К. е уважил предявения от ищеца иск, като е признал за установено по отношение на Х. А. Ю., че не съществува парично задължение на К. А. Х. по изпълнителен лист № 106/ 03.09.2001 г., въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20138120400515, в размер на 10 465.70 лева – главница, сума в размер на 755.20 лева – деловодни разноски по гр. дело № 204/2001 г. и сума в размер на 25 223.57 лева – законна лихва върху главницата за периода от 24.04.2001 г. до 21.02.2022 г. (дата на образуване на гр. дело № 20225100100049), или сума в общ размер на 36 444.47 лева, поради погасяване по давност. С решението съдът е оставил без уважение искането на адв. Н. П. Й. от АК – Р. за присъждане на адвокатско възнаграждение по

делото на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

За да остави без уважение искането на адв. Н. П. Й. от АК – Р. съдът е приел, че се касае за искане за присъждане на адвокатско възнаграждение по делото на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, доколкото към момента на постановяване на решението не е констатиран наличието на доказателства за направени разноски за адвокатско възнаграждение.

С подадената молба адв. Н. П. Й. поддържа, че в хода на производството не е отправяно искане от нейна страна за определяне на възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА, а е претендирано искане по реда на чл. 78 от ГПК за заплащане на сторени разноски с оглед постановяване на крайния акт.

Във връзка с горното, съдът съобрази следното:

В чл. 248, ал. 1 от ГПК е предвидено, че съдът по искане на страната може да допълни или да измени решението в частта му за разноските. Следователно текстът разграничава две хипотези, свързани с промяна на вече постановения съдебен акт в частта му, с която е определена отговорността за разноски, установени като изключение от правилото на чл. 246 ГПК. Аналогично на чл. 250 ГПК, първата хипотеза на чл. 248, ал. 1 от ГПК обхваща случаите, при които съдът не се е произнесъл по иначе валидно заявено и прието искане за разноски. Разгледаната правна характеристика на допълване на съдебния акт в обсъжданата част е процесуален способ за отстраняване непълноти при формиране волята на съда. Уредена като изключение от принципа, въведен с чл. 246 от ГПК, тази непълнота може да бъде отстранена, без да се променя вече постановения съдебен акт в същата част. Пропускът на съда да се произнесе по своевременно направеното от страната искане за разноски не се преклудира при липса на представен списък по чл. 80 ГПК, поради което и представянето на списък на разноските не е предпоставка за реализиране на допълване на решението в тази му част. При втората хипотеза на чл. 248, ал. 1 от ГПК, след като съдът е определил дължимите разноски, е налице искане от страната те да бъдат приведени в съответствие с нейното твърдение за осъществяването им, което искане не е за допълнително произнасяне, а за изменение в размера на вече присъденото. По тази причина и правната последица, установена с чл. 80, изр. 2 ГПК, настъпва само по отношение на изменението на решението в частта му за

разноските, а не по отношение на неговото допълване.

Изложеното по – горе е изрично прието в мотивите по т. 8 на Тълкувателно решение № 6/2012 от 6.11.2013 г. по т. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС.

В тази връзка, предвид твърдението на адв. Н. Й. в подадената молба по чл. 248 от ГПК, а именно – че в хода на производството не е отправяно искане от нейна страна за определяне на възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА, а е претендирано искане по реда на чл. 78 от ГПК за заплащане на сторени разноси с оглед постановяване на крайния акт, и с оглед заявеното от нея в съдебно заседание на 27.06.2022 г. искане за присъждане на сторените разноси, съдът намира, че в случая се иска допълване на решението в частта за разноските (а не неговото изменение), при която хипотеза представянето на списък на разноските не е предпоставка за допустимост на искането за допълване на решението в частта за разноските, поради което и доколкото е направено от надлежна страна и в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК, същото е допустимо и следва да се разгледа по същество.

С оглед изхода на делото – уважаване на иска в пълен размер, на ищеца се следват разноси за адвокатско възнаграждение. В тази връзка, съдът констатира, че по делото е наличен договор за правна защита и съдействие, видно от който ищецът е заплатил на представлявания го адвокат възнаграждение в размер на 1 820 лева. Тук следва да се посочи, че това обстоятелство – заплащането от ищеца в брой на адвокатско възнаграждение в размер на 1 820 лева, независимо от декларираната от него липса на достатъчно доходи за заплащане на дължимата по делото държавна такса (1 457.78 лева) и освобождаването му от заплащане на същата, не е предпоставка за отказ да му бъдат присъдени разноси.

Предвид гореизложеното и с оглед изрично направеното от процесуалния представител на ищеца, в съдебното заседание на 27.06.2022 г., искане за присъждане на сторените разноси в размер на минималното адвокатско възнаграждение, съобразно материалния интерес и Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на ищеца се следват разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1 623.33 лева, определен съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения при интерес от 36 444.47 лева.

Ето защо, следва да се допълни постановеното по делото решение, като се осъди Х. А. Ю. да заплати на К. А. Х. направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1 623.33 лева. В останалата част, искането е неоснователно и следва да се остави без уважение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК, Окръжният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА решение № 154 от 04.08.2022 г., постановено по гр. д. № 49/2022 г. по описа на Окръжен съд – К., като:

ОСЪЖДА Х. А. Ю. с адрес: с. В., община К., област К., с ЕГН *****, да заплати на К. А. Х. с адрес: гр. Х., ул. „А.С.“ № ***, с ЕГН *****, направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1 623.33 лева.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Апелативен съд – П. в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – К.: _____